

Minu Eesti suure tähega, suure tähendusega

Tere, austatud õpilased, õpetajad, kohalviibijad, Eesti!

Mõeldes minu ja Eesti vahelistele suhetele, ei ole ma temaga kunagi tahtnud sõber olla. Eesti on alati olnud poolnäritud nätsuks mu suus, mida justkui tahaks välja sülitada, kuid samas võiks ju veel edasi närida. Mul pole kunagi olnud tahet olla Eesti parim sõber, kellega oleksin elu lõpuni koos ja keda ma täielikult usaldaks. Aga nüüd, kui aus olla, siis ma tõepoolest armastan seda Eestit.

Ma armastan Eestit, sest ta hoiab mu lõuendit, millele maalin, sest ta seob mu pastlad ja sukapaelad enne esinemisi kinni ning annab mulle hääle nii laulmiseks kui ka tõe rääkimiseks. Ma armastan Eestit, sest ta armastab mind vastu.

Ma olen eelnevalt unistanud lüüa laineid suurriikides, tehes, mida ma armastan, kuid olen jõudnud järeldusele, et see on võimatu. Kuidas saan ma reeta oma armastatut, kes minu jaoks kõik on andnud? Vastus on lihtne – ei saagi. Tsiteerides Runnelit: "Siin on mu saatus ja sugu, mu aja ja elu lugu."

Vaadates nüüd oma Eestit, ei suuda ma mõista, miks ta mulle ei meeldinud. Ma vaatan inimesi, kes kõnnivad mulle tänavatel vastu, ning tunnen, et olen õiges kohas. Ma vaatan oma ema ja vaatan teda veel, sest kui kasvas Eestiga üles keegi nii imeline kui tema, ehk on mulgi lootust. Ma vaatan oma Eestit ja ma tunnen kodutunnet põues. Aitäh, kallid isamaa!

Loodan, et suudan Sulle rõõmu pakkuda, muuta Sind veelgi ilusamaks, kui Sa juba praegugi oled. Palju õnne, armas sõber! Ära lase kellelgi end läbi närida ning jõudu ja jaksu sulle edaspidisekski!

Karl-Christoph Rebane 11H